स तीव्रकोपमास्थाय रथे समरदुर्म्मदः । व्यधमत् पाण्डवानीकमभ्राणीव सदागतिः ।
रथानश्वान्नरान्नागानभिधावन्नितस्ततः । चचार मत्तवद्द्रोणो वृद्धोऽपि तरुणो यथा ।
तस्य शोणितदिग्धाङ्गाः शोणास्ते वातरंहसः । आजानेया हया राजन्नविश्रान्ताः श्रियं दधुः ।
तमन्तकमिव क्रुद्धमापतन्तं यतव्रतं । दृष्ट्वा संप्राद्रवन् योधाः पाण्डवस्य ततस्ततः ।
तेषां प्रद्रवतां भीमः पुनरावर्त्ततामपि । वीक्षतां तिष्ठतां चासीच्छब्दः परमदारुणः । २३५
शूराणां हर्षजननो भीरूणां भयवर्द्धनः । द्यावापृथिव्योर्व्विवरं पूरयामास सर्व्वतः ।
ततः पुनरपि द्रोणो नाम विश्रावयन् युधि । अकरोद्रौद्रमात्मानं किरन् शरशतैः परान् ।
स तथा तेष्वनीकेषु पाण्डुपुत्रस्य मारिष । कालवद्व्यचरद्द्रोणो युवेव स्थविरो बली ।
उत्कृत्य च शिरांस्युग्रो बाहूनपि सभूषणान् । कृत्वा शून्यान् रथोपस्थानुदक्रोशन्महारवान् ।
तस्य हर्षप्रणादेन बाणवेगेन वा विभो । प्राकम्पन्त रणे योधा गावः शीतार्द्दिता इव । २४०
द्रोणस्य रथघोषेण मौर्व्वीनिष्पेषणेन च । धनुःशब्देन चाकाशे शब्दः समभवन्महान् ।
अथास्य धनुषो बाणा निश्चरन्तः सहस्रशः । व्याप्य सर्व्वा दिशः पेतुर्न्नागाश्वरथपत्तिषु ।
तं कार्म्मुकमहावेगमस्त्रज्वलितपावकं । द्रोणमासाद्याश्वक्रुः पाञ्चालाः पाण्डवैः सह ।
तान् सकुञ्जरपत्त्यश्वान् प्राहिणोद्यमसादनं । चक्रेऽचिरेण च द्रोणो महीं शोणितकर्द्दमां ।
तन्वता परमास्त्राणि शरान् सन्ततमस्यता । द्रोणेन निहितं दिक्षु बाणजालमदृश्यत । २४५
पदातिस्यन्दनाश्वेषु रथेष्वपि च सर्व्वशः । तस्य विद्युदिवाभ्रेषु चरन् केतुरदृश्यत ।
स कैकयानां प्रवरांश्च पञ्च पञ्चालराजञ्च शरैः प्रमथ्य । युधिष्ठिरानीकमदीनसत्त्वो द्रोणोऽभ्ययात् कार्म्मुकबाणपाणिः ।
तं भीमसेनश्च धनञ्जयश्च शिनेश्च नप्ता द्रुपदात्मजाश्च । शैब्यात्मजः काशिपतिः शिखण्डी च हृष्टा नदन्तो ह्यकिरन् शरौघैः ।
तेषामथ द्रोणधनुर्व्विमुक्ताः पतत्रिणः काञ्चनचित्रपुङ्खाः । भित्त्वा शरीराणि गजाश्वयूनां जग्मुर्म्महीं शोणितदिग्धवाजाः ।
सा योधसङ्घैश्च रथैश्च भूमिः शरैर्व्विभिन्नैर्गजवाजिभिश्च । प्रच्छाद्यमाना पतितैर्व्वभूव समावृता द्यौरिव कालमेघैः । २५०
शैनेयभीमार्ज्जुनवाहिनीशं सौभद्रपाञ्चालसकाशिराजं । अन्यांश्च वीरान् समरे समृद्धान् द्रोणः सुतानां तव भूतिकामः ।
एतानि चान्यानि च कौरवेन्द्र कर्म्माणि कृत्वा समरे महात्मा । प्रताप्य लोकानिव कालसूर्य्यो द्रोणो गतः स्वर्गमितो हि राजन् ।
स तु कृत्वा महत् कर्म्म द्रोणः परबलार्द्दनः । एवं रुक्मरथः शूरो हत्वा शतसहस्रशः ।
पाण्डवानां रणे योधान् पार्षतेन निपातितः । अक्षौहिणीभ्यामधिकां शूराणामनिवर्त्तिनां ।
निहत्य पश्चाद्धृतिमानगच्छत् परमां गतिं । पाण्डवैः सह पाञ्चालैरशिवैः क्रूरकर्म्मभिः । २५५
हतो रुक्मरथो राजन् कृत्वा कर्म्म सुदुष्करं । ततो निनादो भूतानामाकाशे समजायत ।
सैन्यानाञ्च ततो राजन्नाचार्य्ये निहते युधि । द्यां धरां खं दिशो वापि प्रदिशश्चानुनादयन् ।
अहोधिगिति भूतानां शब्दः समभवद्भृशं । देवताः पितरश्चैव सर्व्वे ये चास्य बान्धवाः ।